

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1043 ²	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ματθ. 6,14-21) 2 Μαρτίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Οἱ θησαυροὶ καὶ ὁ Θησαυρὸς

«Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῶ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν» (Ματθ. 6,20)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον **εὐαγγέλιο**. Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀκούμε μόνο· χρειάζεται καὶ νὰ τὸ πιστεύουμε καὶ **νὰ τὸ ἐφαρμόζουμε**. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε· «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω», ὅποιος ἔχει αὐτιά γιὰ ν' ἀκούη ἄς ἀκούη (Ματθ. 11,15). Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔχετε αὐτιά ἀνοιχτὰ στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, **τολμῶ νὰ μιλήσω**.

Ὅποιος διαβάζει ἐπιπόλαια, θὰ νομίση ὅτι τὸ εὐαγγέλιο σήμερα ἔχει μέσα πράγματα ἀντιφατικά. Διότι ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος λέει «**Μὴ θησαυρίζετε**» (Ματθ. 6,19), ἀπὸ τὸ ἄλλο λέει «**Θησαυρίζετε**» (ἐ.ἀ. 6,20). Δὲν εἶνε αὐτὰ ἀντίθετα, δὲν ἔρχονται σὲ σύγκρουσι μεταξύ τους; Ὅποιος ὅμως προσέχει βαθύτερα, θὰ πεισθῇ ὅτι **δὲν ὑπάρχει ἀντίφασι**· τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ἔχουν μεταξύ τους συμφωνία καὶ ἁρμονία. Διότι ὅταν λέει ὁ Χριστὸς γιὰ «**θησαυρούς**», ἐννοεῖ **δύο εἰδῶν**, κάνει διάκρισι. Ὑπάρχουν θησαυροὶ - **χαλίκια**, καὶ θησαυροὶ - **διαμάντια**. Διαλέξτε καὶ πάρτε. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τί διαλέγουν; Περίεργο πρᾶγμα. Αὐτοὶ ποὺ φημίζονται γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους, ἀποδεικνύονται ἀνόητοι· διαλέγουν τὰ χαλίκια.

Ποιὰ εἶνε τὰ χαλίκια καὶ ποιὰ τὰ διαμάντια; Τὰ ξεχωρίζει καλὰ ὁ Κύριος. Ὅταν λέει «**Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυρούς**», ἐννοεῖ τοὺς **ὕλικους θησαυρούς**. Ἐννοεῖ τὰ χωράφια, τὰ σπίτια κ.τ.λ., καὶ πρὸ παντὸς **τὸ χρῆμα**.

Καὶ ὅμως **τὸ χρῆμα κυνηγοῦν ὅλοι**. Ρώτησαν κάποτε γιὰ τὴ λίρα, γιὰτί εἶνε κίτρινη, καὶ κάποιος ἀπήντησε μεταξύ ἀστείου καὶ σοβαροῦ· Τὴν κυνηγοῦν πολλοὶ καὶ ...κιτρίνισε ἀπὸ τὸ φόβο της. Δὲν εἶνε πολλὲς μέρες ποὺ σ' ἓνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας, μ' αὐτὸ τὸ κρῦο ποὺ τὸ θερμότερο δείχνει κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, χωριάτες μὲ ἀξίνες βγήκαν καὶ πῆγαν σ' ἓνα ἔ-

ρημο ἐξωκκλήσι. Ἔσκαβαν ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ βροῦν, λέει, θησαυρό· ἔως ὅτου τοὺς ἔπιασε ἡ ἀστυνομία. Νὰ τοὺς πῆς νὰ ἔρθουν στὴν ἐκκλησία σὲ κάποια ἀγρυπνία, δὲν τὸ κάνουν· ἐκεῖ;... Δίψα χρήματος, λύσσα χρήματος!

Θὰ ρωτήσετε· **Καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία τὸ χρῆμα;** Ὅχι. Εἶνε χρήσιμο καὶ ἀναγκαῖο. Μ' αὐτὸ **ἐξυπηρετεῖται ἡ κοινωνία**· ἀγοράζεις ψωμί, ροῦχα, φάρμακα.... Σπουδαία ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ποιὰ εἶνε ἡ ἔννοια τῆς λέξεως **χρῆμα**; **Χρῆμα** θὰ πῆ ἓνα πρᾶγμα χρήσιμο, κάτι ποὺ τὸ μεταχειρίζεται, τὸ χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος. Συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ μένη σὰν τὸ στάσιμον νερὸ ποὺ σαπίζει, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήνης ἀχρησιμοποίητο. Τὸ χρῆμα **πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦται**. Εἶνε μέσο, ὄχι σκοπός. Ἐὰν κάποιος τὸ ἔχη ὡς μέσο, κανεὶς δὲν τὸν κατηγορεῖ (ἐφ' ὅσον τὸ ἀποκτᾷ μὲ τὸν ἰδρῶτα του). Ἄλλὰ δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὸ χρῆμα ὡς μέσο, ὡς ὄργανο· τὸ ἔκαναν **σκοπὸ**. Καὶ μετὰξὺ μέσου καὶ σκοποῦ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ. Σκοπὸς πλέον τὸ χρῆμα. Τὸ λατρεύουν, **ἔγινε θεός**, «**μαμωνᾶς**» (Ματθ. 6,24). Δὲν λατρεύουν τὸ Χριστὸ σήμερα, τὸ χρυσὸ λατρεύουν· εἶνε χρυσολάτρες, ὄχι Χριστολάτρες. Πηγαίνουν στὸ δικαστήριον καὶ παλαμίζουν τὸ εὐαγγέλιο, κάνουν ἀπάτες, νοθεῖες, πλαστογραφίες· παίρνουν τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τῆς χήρας· ἐγκληματοῦν μὲ κίνητρο τὸ χρῆμα. Μήπως καὶ τῶν πολέμων ἐλατήριο δὲν εἶνε τὸ χρῆμα; Αὐτὸ τὸ κίνητρο, αὐτὴ τὴν προσκόλλησι καταδικάζει ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία, μὲ ἄλλα λόγια τὴ φιλαργυρία καὶ τὴν πλεονεξία.

Ἄλλὰ **γιατί κυνηγοῦν τὸ χρῆμα** μὲ τόση μανία; Πρῶτον, διότι νομίζουν, ὅτι σ' αὐτὸ εἶνε ἡ εὐτυχία. Μὰ τί λέει ἡ πείρα, ἡ ἱστορία, τὰ παραδείγματα; Θὰ θυμᾶστε ἀπὸ τὴ μυθολογία τὸ βασιλιᾶ τῆς Φρυγίας **Μίδα**. Αὐτὸς ζήτησε

ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ τοῦ κάνουν μιὰ χάρι· ὅ,τι πιάνει νὰ γίνεται χρυσάφι. Καὶ τοῦ ἔκαναν, λέει, τὴ χάρι. Ἀγγίζει ἓνα πρόβατο, γίνεται χρυσό· ἀγγίζει ἓνα δέντρο, γίνεται χρυσό... Πάει στὸ σπίτι του· ἀγγίζει τὸ πιάτο, χρυσό· ἀγγίζει τὸ ψωμί, χρυσό... Δυστυχία του! κινδύνευσε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας. Πλάνη, λοιπόν. Μὲ τὸ χρήμα ὅλα μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσης, ἓνα δὲν ἀγοράζεις· τὴν εὐτυχία. Τὸυναντίον· ὅσο πιὸ πολλὰ χρήματα μαζεύει ὁ ἄνθρωπος, τόσο περισσότερη ἀγωνία φορτώνεται. Ποιοὶ αὐτοκτονοῦν περισσότερο; μήπως οἱ φτωχοί; Στατιστικὲς μαρτυροῦν, ὅτι περισσότερο αὐτοκτονοῦν πλούσιοι κ' ἑκατομμυριοῦχοι. «Ὡστε τὸ χρῆμα δὲν φέρνει τὴν εὐτυχία.

Ἔπειτα τὸ χρῆμα εἶνε φθαρτὸ καὶ μεταβλητό. Εἶνε μετανάστης· κινεῖται ἀπὸ τόπο σὲ τόπο καὶ χάνεται. Διάβαζα τί ἔπαθε ἓνας στὸ Μεξικό. Ἀγαποῦσε τὰ λεφτά. Ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά του φώναζαν. Αὐτὸς μάζευε μάζευε τὰ χαρτονομίσματα. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη, δὲν τὰ πήγαινε στὴν τράπεζα, ἀλλὰ τὸ ἔβαζε σ' ἓνα σεντούκι. Πέντε ἑκατομμύρια πεζὸ (ἔτσι λέγεται τὸ νόμισμα ἐκεῖ) εἶχε μαζέψει στὸ σεντούκι. Κάποτε ὅμως πάει νὰ τ' ἀνοίξῃ, καὶ τί νὰ δῃ· ὅλο τὸ χαρτονομίσμα τὸ εἶχε φάει ὁ σκόρος! Τρελλάθηκε... Νὰ λοιπὸν σὲ σύγχρονο παράδειγμα, πόσο ἀληθεύει τὸ εὐαγγέλιο ποὺ λέει· «*Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς* (δηλαδὴ σκόρος) *καὶ βρῶσις ἀφανίζει*» (Ματθ. 6,19).

* * *

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς θέλει φιλαργύρους, ἐν τούτοις λέει «*Θησαυρίζετε*». Θησαυρίζετε ὄχι χρῆμα, ἀλλὰ τί; Μέχρι τώρα, ὅσο μιλοῦσα γιὰ τὸ θεὸ τοῦ αἰῶνος τούτου, προσέχατε. Τώρα θὰ μιλήσω γιὰ κάτι ἄλλο, καὶ ξέρω ὅτι κανεὶς ἀπὸ ἐσᾶς δὲν θὰ συγκινηθῇ.

Ποίος εἶνε ὁ θησαυρὸς ποὺ συνιστᾶ ὁ Κύριος νὰ ἐπιδιώκουμε; Εἶνε τὰ καλὰ ἔργα, ἡ καλwsύνη, δηλαδὴ ἡ ἐλεημοσύνη.

Ξέρω κάποιον ποὺ πῆγε στὴν Ἀμερική, μάζεψε χρήματα, τὰ ἔφερε στὴν πατρίδα, τὰ ἔδωσε ὅλα καὶ χτίστηκε στὸ χωριό του ἓνα θαυμάσιο **σχολεῖο**· αὐτὸς ἔγινε φτωχός, ἀλλὰ θησαύρισε τὴν ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι ὄλων. Ξέρω καὶ κάποιον συνταξιούχο ποὺ πῆρε τὸ «ἐφ' ἄπαξ», καὶ δὲν κράτησε δραχμὴ· ἔχτισε νηπιαγωγεῖα σὲ κάποιον χωριό. «*Αἰρετώτερον ὄνομα καλὸν ἢ πλοῦτος πολὺς*» λέει ἡ Γραφή (Παροιμ. 22,1), ἀνώτερο ἀπὸ τὰ πλούτη εἶνε τὸ καλὸ ὄνομα. Καὶ ὅλοι θὰ ξέρετε κάποιον ἄλλον, φτωχαδάκι, ποὺ ἔφυγε ξυπόλητος ἀπὸ τὸ Μέτσοβο, πῆγε στὸ Κάϊρο καὶ δούλεψε σκληρά. Νή-

στευε καὶ ζοῦσε φτωχικά. Τὸν νόμιζαν φιλάργυρο καὶ πλεονέκτη. Ἄλλ' αὐτὸς μάζεψε ἑκατομμύρια λίρες καὶ τὰ ἔδωσε στὴν πατρίδα. Καὶ ἡ φτωχὴ Ἑλλάδα ἀγόρασε τὸ **θηρηκτὸ «Ἀβέρωφ»**, ποὺ μάντρωσε στὰ Δαρδανέλλια τὸν Τοῦρκο. Ἔνας ἄνθρωπος τί εὐεργεσία προσέφερε! Ὑπάρχουν σήμερα τέτοιοι **εὐεργέτες**; Σπάνιο πρᾶγμα. Τώρα οἱ πολλοὶ θησαυρίζουν μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους, γιὰ τὰ παιδιά καὶ τὰ ἐγγόνια τους· γιὰ νὰ τρέχουν ἐκεῖνα μετὰ μέχρι τὸν Ἄρειο Πάγο καὶ νὰ διαπληκτίζονται γιὰ οἰκόπεδα καὶ πολυκατοικίες.

Θησαυρίζετε **θησαυροὺς ἀθανάτους** καὶ αἰωνίους. Ἔχεις λεφτά; δῶσε στὴν ἐκκλησία, δῶσε στὸ σχολεῖο, δῶσε στὸ νοσοκομεῖο...

Ἄλλὰ θησαυρὸς δὲν εἶνε μόνο ἡ ἐλεημοσύνη· θησαυρὸς εἶνε καὶ τὸ ἔλεος, καὶ ἡ συγχώρησις, καὶ ἡ ἀνεκτικότητα, καὶ ἡ αὐταπάρνησις, καὶ ἡ καλwsύνη, καὶ ἡ ἐγκράτεια, καὶ ἡ ἀγάπη, καὶ **κάθε ἀρετὴ**. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς θησαυρὸς· τὸ εἶπαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας· «*Πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος*» (Πλάτων, Νόμ. 5,728Α)· ὅλο τὸ χρυσάφι ποὺ ὑπάρχει πάνω στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ δὲν ἔχει τόση ἀξία ὅση ἡ ἀρετὴ.

Ἔρασταὶ τῆς ἀρετῆς λοιπὸν νὰ γίνουμε. Naί, τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὄχι τῆς γῆς καὶ τοῦ χρήματος ἐρασταί. Na τὰ χαλίκια, νὰ καὶ τὰ διαμάντια· διαλέξτε καὶ πάρτε.

Ἄπὸ αὔριο ἀνοίγει ἡ μεγάλη Τεσσαρακοστή. Σαράντα μέρες! πῶς θὰ τὶς περάσουμε; Ἐδῶ ὅλοι θὰ ἔχετε κάποιον **βιβλιᾶριο**. Δὲν καταδικάζω τὸ πνεῦμα τῆς ἀποταμιεύσεως· χρήσιμο εἶνε. Σᾶς συνιστῶ ὅμως μιὰ ἄλλη ἀποταμίευσι. Ἄπὸ αὔριο πάρτε βιβλιᾶριο καὶ γράφετε μέσα κάθε καλὸ ποὺ θὰ κάνετε· μιὰ ἐλεημοσύνη, μιὰ συγχώρησι, μιὰ ἀγαθοεργία, ἓνα δάκρυ ποὺ πέφτει ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Na ὁ ἀληθινὸς θησαυρὸς. Τέτοιους θησαυροὺς, τέτοια καλὰ πράγματα, τέτοιες ἀρετὲς νὰ σημειώνουν οἱ ἄγγελοι. Κι ὅταν πᾶμε στὸν οὐρανὸ ἐπάνω, νὰ βροῦμε τὰ βιβλιᾶριά μας γεμᾶτα με καταθέσεις καὶ νὰ ἐκπληρώσουμε τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ «*Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῶ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν*» (Ματθ. 6,20).

Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ εἶνε μαζί σας, ὥστε νὰ περάσετε τὴν περίοδο τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς καὶ νὰ ἐορτάσετε ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει τὴν ἔνδοξη ἀνάστασί του· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κων/νου & Ἑλένης Ἀμυνταίου τὴν 20-2-1977. Καταγραφή καὶ σύντμησις 22-2-2004, ἐπανέκδοσις 13-2-2016.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1046 ²	Κυρ. Α' Νηστειῶν (Ὁρθοδοξίας) (Ἰω. 1,44-52) 9 Μαρτίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ

«Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· Πόθεν με γινώσκεις;» (Ἰω. 1,49)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Πρώτη (Α') Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἢ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θ' ἀπασχολήσω τὴν ἀγάπη σας μὲ ἓνα πρακτικὸ θέμα. Θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὸ ἐρώτημα ἐκεῖνο ποὺ ἔθεσε ὁ Ναθαναήλ στὸν Κύριο ὅταν τοῦ εἶπε· «*Πόθεν με γινώσκεις;*», ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; (Ἰω. 1,49). Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοῦ Ναθαναήλ, ὅπως καὶ στὴν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου, ὑπάρχει κρυμμένη **ὠφελιμωτάτη πνευματικὴ διδασκαλία**.

Ὁ Ναθαναήλ δὲν ἐγνώριζε τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἦταν ἀγνωστος. Εἶχε ὁμως ἓνα φίλο, τὸν Φίλιππο, ποὺ εἶχε γνωριστῆ μὲ τὸ Χριστό, καὶ ἀφ' ὅτου πίστεψε σ' αὐτὸν ἐπλεε σὲ ὠκεανὸ χαρᾶς. Θεώρησε λοιπὸν καθῆκον ὁ Φίλιππος νὰ καλέσῃ καὶ τὸ Ναθαναήλ **νὰ γνωρίσῃ τὸ Χριστό**. Ὅταν μετὰ ἀπὸ κάποιο δισταγμὸ ὁ Ναθαναήλ πείσθηκε νὰ πλησιάσῃ, πρὶν ἀκόμη μιλήσουν, ὁ Κύριος –ποῦ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε– λέει γι' αὐτόν· «*Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι*», νὰ ἔνας ἄνθρωπος ποὺ μέσα του δὲν ἔχει ὑποκρισία (ἔ.ἀ. 1,48). Ὁ Ναθαναήλ ἀπόρησε, πῶς τὸν γνωρίζει, καὶ κάνει τὸ ἐρώτημα· –Κύριε, ποῦ μὲ ξέρεις, καὶ δίνεις τέτοιο πιστοποιητικὸ γιὰ μένα; Καὶ τότε ὁ Κύριος τοῦ ἀποκαλύπτει μιὰ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του, ποὺ μόνο ὁ ἴδιος γινώριζε. –Σὲ εἶδα, λέει, «*ὑπὸ τὴν συκῆν*», σὲ εἶδα κάτω ἀπ' τὴν συκιά (ἔ.ἀ. 1,49)· σὲ εἶδα τὴν ὥρα τῆς κατανύξεώς σου, τὴν ὥρα ποὺ προσευχόσουν... Ὁ Ναθαναήλ ἔμεινε κατάπληκτος, καὶ λέει· –«*Ραββί, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ*». Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ· –Πιστεύεις διότι σοῦ φανέρωσα ἓνα μυστικὸ σου; «*μείζω τούτων ὄψει*», θὰ δῆς ἀκόμα μεγαλύτερα (ἔ.ἀ. 1,51)· θὰ δῆς τὸν οὐρανὸ ν' ἀνοίγῃ καὶ ἄγγελοι ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν στὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸ εἶνε τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου. Ἄλλ' ὅπως σὰς εἶπα, ἀπὸ τὴν ἐρώτησι τοῦ Ναθαναήλ καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου μας «*Σὲ εἶδα ὑπὸ τὴν συκῆν*» διδασκόμαστε ἓνα ὑψιστὸ δίδαγμα. Ποιό· ὅτι ὁ Χριστὸς ὅπως γινώριζε τὴν προσωπικὴ καὶ μυστικὴ ζωὴ τοῦ Ναθαναήλ, ἔτσι γινώριζει καὶ τὴ ζωὴ μου καὶ τὴ ζωὴ σας, τὴ ζωὴ ὅλου τοῦ κόσμου. Διότι **βρίσκεται παντοῦ καὶ ὅλα γίνονται μπροστά του**.

Εἶνε ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ὅτι ὁ Κύριος δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος· **εἶνε ὁ Θεός**, καὶ ὡς Θεὸς **εἶνε πανταχοῦ παρών**. Ἀπὸ τὰ μικρά μας χρόνια μιὰ μάνα ἢ μιὰ γιαγιά μᾶς ἔμαθε νὰ λέμε «Κύριε, ποῦ εἶσαι ὁ πανταχοῦ παρών...». Σκεφτήκαμε τί ἔννοια ἔχει αὐτό;

–Μὰ **πῶς εἶνε δυνατόν**, λένε μερικοί, νὰ ἔνε πανταχοῦ παρών; Αὐτὸ ἀντιβαίνει στὴ λογικὴ.

Ἀπαντοῦμε μὲ **τρία παραδείγματα ἀπὸ τὴ φύσι**. Στὸ δημοτικὸ ὁ δάσκαλος, γιὰ ν' ἀκονίσουμε τὸ μυαλό, μᾶς ἔβαζε νὰ λύσουμε τὸ αἰνιγμα· «Κλείνω τὸ σπιτάκι μου, κι ὁ κλέφτης εἶνε μέσα». Κι ἀφοῦ μᾶς παίδευε, ἔλεγε τὴ λύσι· ὁ κλέφτης εἶνε **ὁ ἥλιος**. Ἐνῶ τὸ σπίτι εἶνε κλειστό, ὁ ἥλιος κατορθώνει καὶ περνάει τὰ τζάμια, καὶ εἶνε μέσα καὶ στὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ καὶ στὸ παλάτι τοῦ πλουσίου. Οἱ ἀκτίνες του περνοῦν ἀκόμη καὶ τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς, φθάνουν καὶ στὰ ὑπόγεια. Ὁ ἥλιος χαϊδεύει καὶ ἀγκαλιάζει ὅλους· εἶνε τὸ φίλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀκτίνα του σπάει τοὺς φραγμοὺς τοῦ χώρου, εἰσχωρεῖ παντοῦ. Καὶ ἂν ὁ ἥλιος, ἓνα δημιούργημα, ἔχη τὴν ἰκανότητα νὰ εἶνε παντοῦ, πόσο μᾶλλον ὁ Δημιουργὸς του; Ἀλλὰ καὶ **ὁ ἀέρας** δὲν εἶνε παντοῦ; Αὐτὸς περισσότερο κι ἀπ' τὸν ἥλιο· διότι δὲν κινεῖται μόνο σὲ εὐθεῖα, ὅπως τὸ φῶς. Πάει ὅπου θέλει. Κατορθώνει νὰ εἰσχωρῇ κι ἀπὸ μιὰ ἐλάχιστη σχισμὴ. Περικαλύπτει τὴν ὑδρόγειο σὰν σεντόνι. Ἄν λοιπὸν τὸ δημιούργημα κατορθώνει νὰ διεισ-

δύη παντοῦ, πολὺ περισσότερο ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα. Νά ὅμως κι ὁ **ἄνθρωπος**. Μπορεῖ νὰ βρίσκεται ἐδῶ, μὰ κατορθώνει μὲ τὶς νέες ἐφευρέσεις (μὲ τὴν τηλεόρασι λόγου χάριν) νὰ βλέπη αὐτὸν ποὺ εἶνε στὴ Νέα Ὑόρκη ἢ στὴ Μόσχα ἢ στὸ Λονδῖνο, καὶ ν' ἀκούη τὴ φωνή του. Ἄν ὁ ἄνθρωπος τὸ κατῶρθωσε αὐτό, γιατί τάχα ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἔχη τὴν ἱκανότητα νὰ εἶνε πανταχοῦ παρών; Ὁ Θεὸς μάλιστα δὲν παρίσταται μόνο ἐξωτερικῶς· εἶνε καὶ μέσα στὴν καρδιά, στὶς σκέψεις, στὰ αἰσθήματα, στοὺς πόθους, σὲ ὅλο τὸ εἶναι μας. Εἶνε ὁ καρδιογνώστης.

Ἡ ἀλήθεια αὐτή, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών, βεβαιώνεται ἀπὸ ὅλη τὴν **ἁγία Γραφή**. Σὰς θυμίζω μόνο ἓνα χωρίο, ἐκεῖ ποὺ ὁ ψαλμωδὸς λέει: Κύριε, ἔκανα τὴν ἁμαρτία καὶ τρέμω· ποῦ νὰ πάω νὰ κρυφτῶ; Ἄν κάνω φτερά σὰν ἀετὸς καὶ πετάξω στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ εἶσαι Θεέ μου. Ἐὰν ἀνοίξω τὴ γῆ καὶ κατεβῶ μέσ' στὶς σπηλιές, κ' ἐκεῖ σὲ βρίσκω. Ἐὰν καταδυθῶ στὰ βάθη τῆς θάλασσας, κ' ἐκεῖ συναντῶ τὸ χέρι σου (βλ. Ψαλμ. 138,7-10). Καὶ πράγματι· ἂν ἓνας Ἕλληνας ἐγκληματήση, περνάει τὰ σύνορα, πάει σ' ἄλλο κράτος, καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὅταν ἐγὼ ἐγκληματήσω στὸ Θεό, ποιά σύνορα νὰ περάσω; Ἡ αὐτοκρατορία του εἶνε ἀπέραντη. Ποῦ ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει; Στὰ ἄστρα; Πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα; Δὲν ὑπάρχουν σύνορα.

Ἡ ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών, εἶνε **πνευματικό ὄπλο**. Ὅποιος τὸ ἔκανε αὐτὸ βίωμά του, δὲν νιώθει μόνος. Ἀποκτᾷ φτερά. Στὴ ζωὴ τοῦ Κολοκοτρώνη ἱστορεῖται, ὅτι κάποτε στὶς μάχες μὲ τὸν Ἰμπραήμ στὴν Πελοπόννησο οἱ συμπολεμισταὶ του τὸν ἐγκατέλειψαν. Τότε ἐκεῖνος εἶπε: –Δὲν εἶμαι μόνος· δίπλα μου εἶνε ὁ Θεός, ποὺ ἀγαπᾷ τὸ δίκαιο καὶ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐλευθερία...

Ἔχεις φόβο; ἔχεις πόνο; ἀδικεῖσαι; συκοφαντεῖσαι; καταδιώκεσαι; κινδυνεύεις; Ἡ πίστι ὅτι δίπλα σου ἔχεις τὸ Θεὸ εἶνε **μεγάλη δύναμι**· ἀκόμη κι ὅταν ὁ χάρος φτερουγίξῃ μὲ τὰ μαῦρα του φτερά καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ βοήθεια. «Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ»· κι ἂν πρόκειται νὰ περάσω τὸ σκοτεινὸ γεφύρι τοῦ θανάτου, καὶ τότε, Θεέ μου, εἶσαι κοντά μου (Ψαλμ. 22,4).

Ἀλλὰ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε κοντά μας εἶνε καὶ σωτήριο **χαλινάρι** τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους. Εἶσαι ἔτοιμος νὰ κάνῃς τὸ κακό; Μιὰ φωνὴ ἀ-

κούγεται μέσα σου Ἄλτ! καὶ σταματᾷς. Ὁ Ἰωσήφ ὁ πάγκαλος βρέθηκε στὴν Αἴγυπτο μόνος μὲ τὴν ἀνήθικη γυναῖκα τοῦ Πετεφρῆ, ποὺ τὸν καλοῦσε ν' ἁμαρτήσουν. Τί τὸν συγκράτησε; Ἡ σκέψι «Μὲ βλέπει ὁ Θεός, πῶς νὰ κάνω τὴν ἁμαρτία;» (Γέν. 39,9). Καὶ κάποιος ἀσκητὴς εἶχε παρόμοιο πειρασμό. Πῆγε μιὰ διεφθαρμένη γυναῖκα καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὰ θέληγτρα τῆς νὰ τὸν παρασύρῃ στὴν ἁμαρτία. Κ' ἐκεῖνος ὄχι μόνο ὁ ἴδιος σώθηκε ἀλλὰ κι αὐτὴν ἔφερε σὲ μετάνοια. Πῶς; Μὲ τὴ διδασκαλία τῆς πανταχοῦ παρουσίας. Τῆς λέει: –Πολὺ καλὰ, ἀποφάσισα νὰ κάνουμε τὴν ἁμαρτία. –Ποῦ; –Στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως τὸ μεσημέρι! –Πῶπω! δὲ ντρέπεσαι; νὰ μᾶς βλέπη ὁλος ὁ κόσμος; Τέτοιο πράγμα δὲ μοῦ τό'πε ὁ πιὸ διεφθαρμένος ἐραστής. –Ἦ δυστυχισμένη κόρη, τὸν κόσμο φοβήθηκες; Ὅπου νὰ πᾶμε, μᾶς βλέπουν τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ!... Τότε ἡ γυναῖκα χαμήλωσε τὸ κεφάλι, βούρκωσαν τὰ μάτια τῆς καὶ μετανουμένη λέει: Πάτερ, ἐγκαταλείπω τὴν ἁμαρτία, φεύγω νὰ ἀσκητέψω...

Ἴδου πῶς ἡ πίστι στὴν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ γίνεται ὄπλο, δύναμις, χαλινάρι. Τὸ πλησιέστερο πρόσωπο γιὰ τὸν καθένα μας εἶνε ἡ μάνα. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς γνωρίζει παραπάνω κι ἀπ' τὴ μάνα, κι ἀπ' τὴ σύζυγο, κι ἀπ' τὸ γιατρό, κι ἀπ' τὸν ἀστυνόμο, κι ἀπ' τὰ ραντάρ, παραπάνω ἀπὸ ὅλα. **Ὁ Θεὸς ἐποπτεύει τὰ πάντα**. Ἦ τί τρομακτικὴ ἀλήθεια γιὰ τοὺς ἀσεβεῖς, τί ἐνίσχυσι γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς!

Ἀγαπητοί μου! Στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ὑπῆρχε ἓνας λαὸς ποὺ λάτρευε τὸν ἥλιο. Μόλις ἀνέτελλε, ἔπεφταν καὶ τὸν προσκυνοῦσαν. Καὶ ὅσο φώτιζε τὴ γῆ, κανένας δὲν ἔκανε κακό. Γιατὶ ἔλεγαν: **Μᾶς βλέπει ὁ ἥλιος!** Ὅταν ὅμως βράδιαζε, ὅλοι ἄρχιζαν τὶς ἁμαρτίες, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἥλιος δὲν τοὺς βλέπει.

Ἐμεῖς δὲν πιστεύουμε στὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄστρα· πιστεύουμε στὸν ἀληθινὸ Θεό, ποὺ εἶνε πανταχοῦ παρών. Γι' αὐτὸ ἄς ἐντυπώσουμε στὴν καρδιά μας ἓνα δίδαγμα: **Ὑπάρχει ἓνα μάτι, ποὺ τὰ βλέπει ὅλα· ὑπάρχει ἓνα αὐτί, ποὺ τ' ἀκούει ὅλα· ὑπάρχει ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα**. Νά ἡ πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἄς πῆσουμε νὰ τὸν προσκυνήσουμε καὶ ἄς γίνουμε παιδιὰ τοῦ ἀγαπημένα. Καὶ τότε πιστεύεις; θαύματα θὰ δῆς στὴ ζωὴ σου, στὸ σπίτι σου, στὴν κοινωνία. Πιστεύεις; οἱ οὐρανοὶ θ' ἀνοίξουν. Πιστεύεις; ἡ καρδιά θὰ γίνῃ παράδεισος. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, αἰνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1938	Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Ἑβρ. 1,10 – 2,3) 16 Μαρτίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ Εὐαγγέλιο

«Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρῶμεν» (Ἑβρ. 2,1)

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, κηρύσσεται τακτικὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ κάνετε **ὑπομονή**, γιὰ ν' ἀκούσετε αὐτὴ τὴν ὁμιλία.

Εἶστε ἄξιοι ἐπαίνου τόσο γιὰ τὴν ἐκκλησίᾳ που ἔχετε ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό σας. Ἀλλὰ φτάνουν αὐτά; Βεβαίως καὶ ὁ ναὸς χρειάζεται καὶ οἱ εἰκόνες καὶ τὰ ἄμφια, ἀλλὰ ἡ οὐσία εἶνε κάπου ἄλλου· στὴν **εὐσέβεια** (βλ. Α' Τιμ. 2,2· 4,7· 6,11).

Καὶ τί εἶνε ἡ εὐσέβεια; εἶνε ἡ ἐλπίδα, εἶνε ἡ πίστι, εἶνε ἡ ἀγάπη. Ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ τρία; Ὑπάρχει **πίστι** σὰν τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. Μάρκ. 2,1-12), που ἔφεραν τὸν παράλυτο μπροστὰ στὸ Χριστό; Ὑπάρχει **ἐλπίδα** σὰν τοῦ Δαυῖδ, που ἔλεγε: Κι ἂν ἀκόμη, Θεέ μου, περάσω τὸ γεφύρι τοῦ θανάτου, δὲν θὰ φοβηθῶ, διότι μαζί μου εἶσαι σύ; (βλ. Ψαλμ. 22,4). Ὑπάρχει **ἀγάπη** σὰν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, που ἔλεγε «Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, ... οὐδὲν εἶμι»; (Α' Κορ. 13,1-2). Ἄν ὑπάρχουν αὐτά, τότε ὑπάρχει θρησκεία, ὑπάρχει Ἰησοῦς Ναζωραῖος, ὑπάρχει ζωντανὴ Ἐκκλησία που κάνει θαύματα. Ἐὰν ὅμως αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν, τότε μᾶς μένει μόνο ὁ φλοιός, ἡ οὐσία ἔχει ἐξατμισθῆ.

Γιὰ γυρίστε στὰ περασμένα· θυμηθῆτε τοὺς **τρεῖς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ** μὲ τοὺς διωγμούς! Ἐπάνω στὴ Γῆ δὲν ὑπῆρχε οὔτε μία ἐκκλησία, δὲν χτυποῦσε καμπάνα, μὰ ὑπῆρχε ἓνας ζωντανὸς Χριστιανισμός. Ὅσοι πίστευαν στὸ Χριστὸ πῆγαιναν σὲ σπηλιές. Δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ φῶτα καὶ πολυέλεοι, χρυσᾶ εὐαγγέλια καὶ δισκοπότηρα, καλλίφωνοι ψάλτες· ὑπῆρχε ὅμως πίστι. Ἐνας παπᾶς, που δὲν εἶχε βγῆ ἀπὸ θεολογικὲς σχολές κι ἀκαδημίες μὲ διπλώματα, μὰ ἦταν ἔτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του γιὰ τὸ Χριστό· ὅταν κρατοῦσε τὸ ξύλινο δισκοπότηρο ἔκλαιγε καὶ τὰ δάκρυά του ἔπεφταν μέσα κ' ἔσμιγαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, κι ὅταν ἔπιανε τὸ Εὐαγγέλιο τὰ χέρια του

ἔτρεμαν. Καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι γονάτιζαν κ' ἔβρεχαν τὸ δάπεδο μὲ τὰ δάκρυά τους· σὰν τὸ ξερὸ χῶμα που ῥουφάει τὸ νερό, σὰν τὸ παιδί που μὲ ὄρεξι βυzaίνει τὸ γάλα τῆς μάνας, σὰν τὴ μέλισσα που ῥουφάει τὸ νέκταρ ἀπὸ τὰ ἄνθη, ἔτσι οἱ πιστοὶ ῥουφοῦσαν σὰν σφουγγάρι τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ πίστευαν. Προσπαθοῦσαν νὰ τὰ ζήσουν, νὰ τὰ κάνουν πρᾶξι - βίωμά τους, νὰ 'νε ἡ ζωὴ τους ἓνα ἔμπρακτο Εὐαγγέλιο.

Συμβαίνει τέτοιο πρᾶγμα σήμερα; ἀκοῦμε ἐμεῖς τὸ Εὐαγγέλιο μὲ τέτοια ὄρεξι, τέτοια πίστι, τέτοια ἀπόφασι, ὅπως οἱ πρῶτοι Χριστιανοί; Ἀκριβῶς αὐτὸ τονίζει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Προσέξτε καλά, μᾶς λέει· ὅταν διαβάζεται τὸ εὐαγγέλιο, ὅταν κηρύττεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, **ἀνοιξτε τ' αὐτιά σας** ν' ἀκούσετε αὐτὴ τὴ μελωδία καὶ ἀρμονία, νὰ μπῆ μέσα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· διότι, ἂν δὲν προσέξετε τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, **θὰ κολασθῆτε**, λέει ὁ ἀπόστολος (βλ. Ἑβρ. 2,1).

* * *

Μὰ ἔχουν λοιπὸν τόση σημασία τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου; Ναί, ἀγαπητοί μου. Διότι τὰ λόγια αὐτὰ που εἶνε γραμμένα στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὸ «Πιστεύω» δὲν εἶνε λόγια ἀνθρώπινα· **εἶνε λόγια θεϊκά**. Δὲν εἶνε λόγια κάποιων σοφῶν, που ἔρχονται κατόπιν ἄλλοι καὶ τ' ἀνατρέπουν ἄρδην. Τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε σὰν τὰ βράχια μέσα στὴ θάλασσα, που τὸ κῦμα πέφτει ἀφρισμένο πάνω τους μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κλονίσῃ· εἶνε σὰν τὰ βουνά, σὰν τὸν Ὀλυμπο, που δὲν μπορεῖ κανένα χέρι νὰ τὸν κλονίσῃ· εἶνε σὰν τὸν ἥλιο, που δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν σβῆσῃ· εἶνε σὰν τὰ ἄστρα, που δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ φτάσῃ. Ἀλλὰ τί λέω; μὴ μέρα καὶ τὰ ἄστρα κι ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι θὰ σβῆσουν, καὶ ἡ Γῆ θὰ ὑποστῆ μιὰ κοσμογονία· μέσα ὅμως στὴν αἰρροη τροπὴ τῶν πραγμάτων καὶ στὰ παφλάζοντα κύματα τοῦ κόσμου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο

γέλιο θὰ στέκη πάντοτε, θὰ φωσφορίζη, θ' ἀστράφτη καὶ θὰ λάμψη αἰωνίως. «*Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρυῶμεν*» (Ἐβρ. 2,1).

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου **περιφρονοῦνται**, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου **πολεμοῦνται** μὲ σφοδρότητα καὶ λύσσα. Τὸν 17ο αἰῶνα κάποιος ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐφυεῖς καὶ δραστηρίους ἀθέους βουτοῦσε τὴν πέννα του σὲ φαρμάκι καὶ ἔγραψε τὰ φοβερώτερα λόγια ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀποκαλέσῃ τὸν Υἱὸ τῆς Παρθένου ἄτιμο! Προτοῦ νὰ ξεψυχήσῃ ἔγραψε, ὅτι μετὰ ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια οὔτε Εὐαγγέλιο θὰ ὑπάρχη οὔτε Χριστιανοὶ ποὺ νὰ πιάνουν στὰ χέρια τους τὴν ἁγία Γραφή. Καὶ τί ἔγινε· πέθανε αὐτός, ἐτάφη, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια τὸ σπίτι ποὺ καθόταν καὶ ἔγραφε καὶ ὕβριζε τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου, τὸ σπίτι ἐκεῖνο –σῶζεται σήμερα– ἔγινε βιβλιοπωλεῖο τῆς ἁγίας Γραφῆς! Δὲν ἐπαλήθευσε ἢ πρόβλεψί του· ἀντιθέτως ἐκπληρώθηκε ὁ λόγος ποὺ εἶπε ὁ Χριστός, ὅτι «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Λουκ. 21,33).

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σήμερα ὑπάρχουν κράτη ποὺ ἔχουν κηρύξει πόλεμο ἐναντίον τοῦ Εὐαγγελίου. Στὰ κράτη αὐτά, ποὺ ἔχουν προοδεύσει τεχνικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς –δὲν τὸ ἀρνούμεθα–, ὑπάρχει ὠμὴ ἀθεΐα. Καὶ ἐκδίδονται μὲν τόννοι ἀπὸ βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ τυπωθῇ οὔτε ἓνα κομματάκι χαρτί μὲ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ Εὐαγγέλιο **ἀπαγορεύεται**.

Καὶ ὅμως τὸ Εὐαγγέλιο **δὲν ἔσβησε**· μέσα σὲ καλύβες, σὲ σπίτια, ἀλλὰ καὶ στὰ παλάτια ὑπάρχουν ψυχές, ποὺ διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μουσκεύουν τὶς σελίδες του μὲ δάκρυα.

Τὸ 1964 συνάντησα στὴ Φλώρινα μία εὐγενῆ Ἑλληνίδα, ποὺ ἔμενε ὑπὸ τραγικὲς συνθηκὲς σὲ γειτονικὴ χώρα ὅπου θριάμβευε ἡ ἀπιστία. –Δὲν τολμᾶμε, μοῦ ἔλεγε, νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας ἢ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία, γιατί μᾶς παρακολουθοῦν· ἀλλὰ **δὲν χάσαμε τὴν πίστι** στὸ Θεό. Πρῶτῃ - πρῶτῃ, νύχτα, κατεβαίνουμε στὰ ὑπόγεια, ἀνάβουμε κερὶ, βάζουμε τὸ ραδιόφωνο τῶν Ἀθηνῶν, ἀκοῦμε τὴ θεία λειτουργία τὸ εὐαγγέλιο τὸ κήρυγμα, κ' ἡ ψυχὴ μας παίρνει φτερά...

“Ὅποιος νομίζει ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο θὰ σβῆσῃ, εἶνε **ἀνόητος**. Αὐτὸς μοιάζει μὲ ἓνα **παράφρονα** ποὺ εἶδα κάποτε στὴ Θεσσαλονίκη· σκαρφάλωσε σ' ἓνα τηλεγραφόξυλο καὶ τί ἔκανε· ἔφτυνε συνεχῶς. Τὸν πλησίασαν τὰ ὄργανα τῆς τάξεως καὶ τὸν ρώτησαν· –Τί θέλεις; –Περιμένετε, λέει, θὰ σβῆσω τὸν ἥλιο... Ὅσο εἶνε δυ-

νατὸν ἓνας τρελλὸς νὰ σβῆσῃ τὸν ἥλιο μὲ τὰ πτύσματά του, ἄλλο τόσο μπορεῖ καὶ ὁ νᾶνος ἄνθρωπος, ὅ,τι κι ἂν εἶνε αὐτός, νὰ σβῆσῃ τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. «*Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρυῶμεν*».

Ἄλλὰ γιατί ν' ἀναφέρω παραδείγματα ἀπὸ ἄλλες χῶρες; Στὶς 25 Μαρτίου ἐορτάζουμε τὴν ἐθνικὴ μας ἐορτή· ὅτι ὁ Χριστός, ὅπως εἶπε «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43) κι ἀνέστησε τὸ νεκρὸ φίλο του, ἔτσι ἀνέστησε καὶ τὸ ἔθνος μας, ποὺ ἦταν θαμμένο ὄχι τρεῖς μέρες ὅπως ὁ Λάζαρος ἀλλὰ τετρακόσα χρόνια. Ποιὸς στάθηκε μπροστὰ στὴν πλάκα τοῦ ἔθνους αὐτοῦ καὶ εἶπε «Ἑλλάς, “*δεῦρο ἔξω*” κ' ἢ **Ἑλλάς ἀναστήθηκε**; ἤρθε τὸ ρᾶσο, τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ πίστι, καὶ μετακίνησε τὴν πλάκα τοῦ θανάτου. Εἶνε λόγια αὐτά; δὲν εἶνε μία πραγματικότης; Τὰ χρόνια ἐκεῖνα στὸ Μοριά, στὴν Κρήτη, στὰ νησιά, στὴ Θεσσαλία, στὴ Μακεδονία, στὴν Ἡπειρο, παντοῦ στὴν Ἑλλάδα, σὰς ἐρωτῶ, ὑπῆρχαν σχολειά, ἀκαδημίες, ξένες γλῶσσες; Ὅχι. Μέσ' στὶς ἐκκλησιᾶς καὶ στὰ μοναστήρια τὰ μόνα βιβλία ποὺ κρατοῦσαν ἦταν τὸ Ψαλτήρι, τὸ Ὁχτωήχι, τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Μὲ αὐτὰ ἀνατράφηκε, ἔζησε κι ἀναστήθηκε τὸ ἔθνος μας.

* * *

Τελειώνω, ἀδελφοί· ἀλλὰ προτοῦ τελειώσω θὰ φέρω μπροστὰ σας τὴν ἡρωικώτερη μορφή τοῦ '21, τὸ Γέρο τοῦ Μοριά, τὸν **Θεόδωρο Κολοκοτρώνη**. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, μίλησε στὰ παιδιὰ τοῦ πρώτου Γυμνασίου τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ εἶχαν δάσκαλο τὸν σοφὸ Γεννάδιο, καὶ τοὺς λέει· –“Ὅταν πιάσαμε τὰ ἄρματα, εἶπαμε πρῶτα ὑπὲρ πίστεως καὶ κατόπιν ὑπὲρ πατρίδος· κ' ἔσεῖς **μ' αὐτὴ τὴν πίστι νὰ ζήσετε**.”

Τώρα μᾶς ἦρθαν σπουδασμένοι παιδαγωγοὶ καὶ εἰρωνεύονται τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄλλὰ μὴν παραξενεύεστε. Τὸ λέει τὸ ἱερὸ βιβλίον· θὰ ῥθουν χρόνια κατηραμένα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ φράξουν τ' αὐτιά τους νὰ μὴν ἀκοῦνε τὴν ἀλήθεια, καὶ θὰ τ' ἀνοίξουν γιὰ ν' ἀκοῦνε «*τοὺς μύθους*» τῆς ἀπιστίας (β' Τιμ. 4,4). Γιατὶ **ὅποιος δὲν πιστεύει στὸ Θεό, θὰ πιστέψῃ στὸν διάβολο**.

Ἄδελφοί μου, μὴ στενοχωρεῖσθε. Δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι· θὰ νικήσῃ ἡ πίστις. Γράψτε το στὶς ψυχές σας· **“Ὅποιος πάη κόντρα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ γίνῃ στάχτη**.” Ἄλλὰ ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ γίνῃ στάχτη· ἔχει ἱστορία, ἔχει τάφους, ἔχει μέλλον καὶ προορισμό. Καὶ ὅσοι πιστεύουμε στὸ Χριστό, ἄς ἀκολουθήσουμε τὴν πορεία τῆς νίκης, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1939	Κυρ. Γ' Νηστ. Σταυρ/σεως (Ἐβρ. 4,14 – 5,6) 23 Μαρτίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ταπεινοὶ στὸ θρόνο

«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Ἐβρ. 4,16)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὑπερήφανος, πολὺ **ὑπερήφανος**. Ἰδίως ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας. Καυχᾶται γιὰ τὴ δύναμί του, γιὰ τὰ πλούτη, τὴν τέχνη, τὴν εὐφυΐα του, καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ἐπιστήμη του. Ἄντε τώρα σ' ἓνα τέτοιο ἄνθρωπο νὰ μιλήσης γιὰ τὸ Θεό. Σήμερα, σοῦ λέει, πού πετᾶμε στὸ διάστημα, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἄλλὰ **πόσο πλανᾶται!** Ὅσο κι ἂν προοδεύσῃ ἡ ἐπιστήμη, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἓνα ἀσθενικὸ πλάσμα. Ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός, «ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος» (Ἐξὸδ. ἀκολ.: βλ. Ψαλμ. 102,15. Ἠὼβ 14,2· 15,30. Ἦσ. 40,6-8 = Α' Πέτρ. 1,24). Μία σταγόνα αἷμα στὸν ἐγκέφαλο, ἓνα μικρόβιο, καὶ νά ὁ θάνατος.

Κι αὐτὰ **τὰ μηχανήματα**, γιὰ τὰ ὁποῖα καυχᾶται ἡ τεχνολογία, ἔγιναν ὁ μεγαλύτερος φόβος τοῦ ἀνθρώπου. Παράδειγμα τὰ **αὐτοκίνητα**. Κι αὐτὴ τὴν ὥρα ἴσως κάποιος κάπου σκοτώνεται κάτω ἀπ' τοὺς τροχοὺς... Καὶ ἀπὸ **διαστημόπλοιο** ἀκόμη διὰ τοῦ ραδιοτηλεφώνου ἀκούστηκε κάποτε σπαρακτικὴ φωνή. Ἔνας ἀστροναύτης, ὄχι ἀπ' αὐτοὺς πού σώζονται κ' ἐπιστρέφουν ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνους πού χάνονται, ἀκούστηκε νὰ φωνάζη: «Ἄχ! σκοτάδι, ἄβυσσος, Θεέ μου...», κ' ἡ φωνὴ του ἔσβησε.

Ἔλα λοιπόν, ἄνθρωπε, μὲ τὰ μηχανήματα καὶ ὅλα τὰ ἐπιτεύγματά σου, καὶ δὲς ὅτι δὲν εἶσαι τίποτε. Ἀναγνώρισε τὴν **ἀδυναμία**, τὴν ἀσθένεια, τὴν ἐξάρτησί σου, καὶ ταπεινώσου. Δὲν ἔχεις ἀνάγκη τὸ Θεό; Τί λόγος εἶν' αὐτός;

Δὲν ζῆ τὸ λουλούδι χωρὶς νερό, τὸ πουλι χωρὶς ἀέρα, τὸ ψάρι ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα· καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ χωρὶς Θεό. Εἶνε μία ἀνάγκη βαθυτάτη, ἀνεκρίζωτη ἀπὸ τὰ στήθη κάθε ἀνθρώπου, εἴτε κατοικεῖ στὰ σπήλαια εἴτε στοὺς οὐρανοξύστες, εἴτε φωτίζεται μὲ δαδι εἴτε ἀνάβει ἠλεκτρικὲς λάμπες. **Ἔχει ἀνάγκη τὸ Θεό.**

Μά, θὰ μοῦ πῆτε, μᾶς ἀκούει ὁ Θεός; ἐκεῖ-

νος εἶνε τόσο ψηλά... Τί εἶπατε, ἀδελφοί μου; Ἐμεῖς δὲν πιστεύουμε σ' ἓνα Θεὸ πού βρίσκεται σὲ κάποια γωνία τοῦ ἀπείρου σύμπαντος καὶ βλέπει ἀπαθῶς τὴν κατάστασί μας· δὲν πιστεύουμε ὅπως οἱ Γιαπωνέζοι καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἴνδοι ἢ οἱ ἀρχαῖοι εἰδωλολάτρες πρόγονοί μας. Ἐμεῖς πιστεύουμε σ' ἓνα Θεό – «*τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;*» (Ψαλμ. 76,14) – πού ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ κ' ἔγινε ἄνθρωπος· ἔκλαψε, πείνασε, δίψασε, πόνεσε, ὑπέστη ὅλα τὰ ἀνθρώπινα καὶ στὴ Γεθσημανῆ ἔσταξε «*ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος*» (Λουκ. 22, 44)· πάλεψε μὲ τὸ κακό, συκοφαντήθηκε καὶ σταυρώθηκε, γνώρισε ὅλη τὴν τραγωδία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, κ' εἶνε συμπαθὴς σ' ἐμᾶς. **Ἄς τρέξουμε λοιπὸν κοντὰ του**, ἄς προσπέσουμε στὰ ματωμένα πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου, κὶ ἄς ποῦμε σ' αὐτὸν τὰ βάσανα καὶ τίς θλίψεις μας, γιὰ νὰ βροῦμε «*εὐκαιρον βοήθειαν*», ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 4,16).

Ἄφοῦ σᾶς ἔδειξα, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου, θὰ σᾶς δείξω τώρα μερικές περιπτώσεις πού **ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος καταφεύγει στὸ Θεό** καὶ ζητάει βοήθεια.

● **Ἀρρώστῃες;** ἔχεις πέσει στὸ κρεβάτι κ' οἱ γιατροὶ σ' ἔχουν ξεγράψει; Μὴν ἀπελπισθῆς. Πάνω ἀπὸ γιατροὺς καὶ νοσοκομεῖα εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Σ' αὐτὸν νὰ καταφύγῃς. Κι ὅπως ὅταν ἦταν ἐδῶ στὴ Γῆ θεράπευσε τόσους ἀρρώστους, ἔτσι καὶ σήμερα θεραπεύει ἀρκεῖ νὰ τὸ ζητήσης. Δὲν εἶνε παραμῦθι αὐτό – ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι· εἶνε ἀλήθεια. Κ' ἐδῶ τώρα ὑπάρχουν κάποιοι πού, ἐνῶ ἀπογοητεύθηκαν ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ξαφνικὰ μιὰ προσευχὴ τῆς μάνας κ' ἓνα δάκρυ στάθηκαν ἢ αἰτία νὰ θεραπευθοῦν. Ἀμέτρητα εἶνε τὰ παραδείγματα πού φωνάζουν, ὅτι παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ Χριστός. Ἄς τρέξουμε κοντὰ σ'

αυτόν, πού εἶνε «ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν» (θ. Λειτ. μετὰ τὸ Πάτερ ἡμῶν).

● Δὲν ἔχεις χρήματα, δὲν εἶσαι πλούσιος, δὲν ἔχεις καράβια, δὲν εἶσαι ἕνας ἐκμεταλλευτῆς πού θησαυρίζει, ἀλλὰ **εἶσαι ἕνας φτωχὸς ἐργάτης** πού δουλεύει σκληρὰ ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ καὶ ποτίζει τὴ γῆ μὲ ἰδρώτα καὶ δάκρυ; Νά ἔχεις χαρὰ κ' ἐλπίδα. Ἔλα κοντὰ στὸ Χριστό· αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος ἐργάτης τοῦ κόσμου.

● **Εἶσαι οἰκογενειάρχης;** παλεύεις μὲ μύρια ἐμπόδια (ἰδιοτροπία συζύγου, αὐθάδεια παιδιῶν, προπέτεια τῆς κόρης, σκάνδαλα τῆς κοινωνίας); ἀγωνιᾷς πῶς θὰ κρατήσης τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ, πῶς θ' ἀναστήσης τὰ παιδιὰ σου, πῶς θὰ παντρέψης τὰ κορίτσια σου, πῶς θ' ἀνταποκριθῆς στὰ χρέη σου; – μόνο ἕνας πατέρας ξέρει τί ἀγώνας γίνεται σήμερα μέσα στὸ χάος πού δημιουργήσε μία γενεὰ ἀποστάτις καὶ «μοιχαλὶς» (Ματθ. 12,39. Μάρκ. 8,38). Τρέξε λοιπὸν στὸ Χριστό, πού εἶνε ὁ ἀληθινὸς φίλος τῆς οἰκογενείας. Γράψτε το· ὅπου πατήση τὸ πόδι του ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ ἡ καλύβα γίνεται παράδεισος· ὅπου λείπει ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ τὰ παλάτια γίνονται κολάσεις. Τρέξε κοντὰ του μὲ πίστι. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο στήριγμα στὸν κόσμο.

● Δὲν εἶπα ὅμως ἀκόμη τίποτα, ἀδέρφια μου. Τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα τῆς Σταυροπροσκυνησεως, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀπευθύνω τὸ σπουδαιότερο ἐρώτημα. Δὲν σὲ ρωτῶ τώρα ἂν εἶσαι ἄρρωστος ἢ ἐργάτης φτωχὸς ἢ οἰκογενειάρχης. Ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἐρωτῶ **εἶσαι ἀμαρτωλός;** Πρέπει ν' ἀπαντήσης σήμερα· σὲ ὑποχρεώνει ὁ σταυρὸς νὰ πῆς ἂν εἶσαι ἀμαρτωλός. Ἄν πῆς «ὄχι», λὲς ψέματα· γιατί ἡ Γραφὴ λέει ὅτι, καὶ μιὰ μέρα ἀκόμα ἂν ζήση ὁ ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνη καθαρὸς καὶ ἀναμάρτητος (βλ. Ἰωβ 14,4-5· βλ. καὶ 4,17. Παροιμ. 20,9). Ἔνας μόνο εἶνε ὁ ἅγιος καὶ ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἶμαστε ἀμαρτωλοί.

Ποιὲς εἶνε οἱ ἀμαρτίες μας; Πάρε σήμερα τὴ ζυγαριὰ τοῦ σταυροῦ καὶ ζύγισε τὰ ἀμαρτήματά σου. Δὲν ἐννοῶ μόνο τὶς ἐξωτερικὲς πράξεις (μοιχεῖες, πορνεῖες, ἐγκλήματα)· ἀμαρτήματα εἶνε καὶ τὰ λόγια, ἀμαρτήματα εἶνε καὶ οἱ λογισμοί, οἱ κινήσεις τῆς ψυχῆς, ὅλου τοῦ συναισθηματικοῦ καὶ νοητικοῦ κόσμου μας. Κάθε ἀμαρτία, ὅπως εἶπε κάποιος, εἶνε μιὰ μαύρη πέτρα τῆς κολάσεως. Κι ἂν μαζέψης ὅλες αὐτὲς τὶς μαῦρες πέτρες, ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ τὰ νιάτα σου μέχρι σήμερα, θὰ φτειάξης **ἕναν Ὀλυμπο κατάμαυρο**. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ αὐτὸ τὸ βουνό, τὸ μαῦρο καὶ γρανιτῶδες ὄρος τῆς ἀμαρτίας;

Ὁ Ἀρχιμῆδης ἔλεγε «*Δός μοι πᾶ σῶ καὶ τὰν γᾶν κινάσω*» (βλ. Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 149)· δῶς' μου ποῦ νὰ σταθῶ, δῶς' μου ὑπομόχλιο, καὶ θὰ κινήσω ὀλόκληρη τὴ Γῆ. Κ' ἐγὼ λέω· δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὑπομόχλιο. Βουνὸ ἀπέναντί μας, πού πλακώνει τὰ στήθη, εἶνε οἱ ἀμαρτίες μας. Ἀνεβαίνω στὸ Γολγοθᾶ. Κ' ἐκεῖ **ὁ Χριστός, μὲ μοχλὸ τὸ σταυρὸ καὶ ὑπομόχλιο τὸ Γολγοθᾶ**, σηκώνει τὸ βουνό, τὸ ἀνατρέπει καὶ τὸ ρίχνει στὴν ἄβυσσο τοῦ θείου ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν. Μὴν ἀπελπίζεσαι λοιπὸν, ἀμαρτωλέ, ὅσο πολλὰ καὶ μεγάλα κι ἂν εἶνε τ' ἀμαρτήματά σου. Ὁ Χριστὸς εἶνε «ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1,29).

Μόνο **μὴ ἀναβάλλεις· τρέξε σήμερα**, μὴ χάσης τὴν εὐκαιρία. Τὸ «*σήμερα*» τονίζει ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 3,7,15· 4,7). Τὸ σήμερα εἶνε δικό μας, ὄχι τὸ αὔριο. Ἄν ἀκούσης τὴ φωνὴ του, νὰ ὑπακούσης ἀμέσως. Σήμερα πού ζῆς, πού ἡ σκέψι σου λειτουργεῖ, πού τὰ χέρια σου κινοῦνται, πού τὰ πόδια σου τρέχουν, πού ἡ γλῶσσα σου μιλάει. Ἄντε στὸ σπιτάκι σου, κλείσου στὸ δωμάτιό σου, πάρε ζυγαριὰ καὶ μέτρησε τ' ἀμαρτήματά σου καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο μὲ μετάνοια. Ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*προσερχώμεθα ... τῶ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν*» (Ἐβρ. 4,16).

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Σφραγίζω τὰ λόγια μου μ' ἕνα παράδειγμα. Τὰ καράβια εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν **ἀσύρματο**. Σὲ ὥρα κινδύνου ἐκπέμπουν τὸ σῆμα ΣΟΣ (S.O.S.) κι ἀμέσως πλοῖα κι ἀεροπλάνα σπεύδουν νὰ βοηθήσουν.

Μὲ ἐννοήσατε; Θάλασσα εἶνε κι ὁ κόσμος αὐτός. Καὶ μακάρι νὰ εἶχαμε μπουνάτσα. Δὲν ζοῦμε σὲ καιρὸ μπουνάτσας – νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μας αὐτό. Μέσα στὰ ἄγρια κύματα σὰν μικρὰ σκάφη πλέουμε κ' ἐμεῖς, καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογένειες καὶ ὡς ἔθνος. Ἡ πατρίδα μας δὲν γνώρισε μπουνάτσες· τρικυμίες γνώρισε. Ἄλλα ἔθνη πνίγηκαν, καταποντίστηκαν, χάθηκαν. Ἄλλὰ τὸ μικρὸ σκάφος πού λέγεται Ἑλλάς ἔχει ἀσύρματο· καὶ ὁ ἀσύρματός του εἶνε ἡ προσευχὴ «**Κύριε τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν γενοῦ...**» (Μέγ. Ἀπόδ.). Αὐτὸ πιστεύουμε. Στὴ γῆ αὐτὴ τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ πόνου –δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά–, στὰ ψηλά μας βουνά, στοὺς κάμπους καὶ στὶς θάλασσές μας, ἀκούγεται ἡ προχευχὴ τῶν ἡρώων μας – μυριάδες τάφοι! Ὁχι, δὲν θὰ νικήσῃ ἡ ἀπιστία κ' ἡ ἀθεΐα. Θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός, ἡ ἅγια του πίστις. Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐλάλησε, καὶ ἡ μαρτυρία του εἶνε ἀληθινή.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1841

Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μᾶρκ. 9,17-31)
30 Μαρτίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἄς προσέξουμε τὰ παιδιά!

«Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν» (Μᾶρκ. 9,21)

Ολοένα καὶ πλησιάζουμε στὴ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Πάσχα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὴν Ἀνάστασι, χρειάζεται ψυχικὴ **προετοιμασία**. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς προσπαθεῖ ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μὲ τὶς πυκνότερες ἀκολουθίες, τοὺς ὠραίους ὕμνους καὶ τὰ τροπάρια. Τὴν Τετάρτη ποὺ μᾶς ἔρχεται εἶνε ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Κανόνος καὶ θ' ἀκούσουμε· «*Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι...*». Καὶ ἡ σημερινὴ Κυριακὴ, ἡ Τετάρτη τῶν Νηστειῶν, εἶνε μία προετοιμασία γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος μᾶς διηγεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα θαύματα, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ Κύριός μας. Τὸ **θαῦμα** αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ὁ νικητὴς τῶν δαιμόνων, ὁ πραγματικὸς φίλος κάθε ἀνθρώπου ποὺ βασανίζεται.

Τὸ ἱστορικὸ τοῦ θαύματος εἶνε γνωστό, δὲν θὰ τὸ διηγηθῶ λεπτομερῶς. Σύντομα λέω μόνο, ὅτι ἓνα παιδί ἀρρώστησε. Μακάρι νὰ ἦταν ἄρρωστο· αὐτὸ ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔπασχε ἦταν χειρότερο ἀπὸ ἀρρώστια· τὸ παιδί ἦταν δαιμονόπληκτο. Ὁ σατανᾶς, ποὺ εἶνε μιὰ πραγματικότης κι ἂς μὴ τὸ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, μπῆκε μέσα του σὰν ἀγκάθι, ρίζωσε καὶ τὸ τυραννοῦσε. Ἔπεφτε στὸ νερό, στὴ φωτιά, ἀπὸ γκρεμούς, ἀφριζε, ἔτριζε τὰ δόντια, τοῦ ἔδεσε τὴ γλῶσσα νὰ μὴ μιλήῃ, τοῦ ἔφραξε τ' αὐτιά νὰ μὴν ἀκούῃ· ἦταν **ἓνα τρισάθλιο ὄν**. Τὸ ἔβλεπε ὁ πατέρας καὶ καιγόταν. Τὸ πῆγε σὲ πολλούς· κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Μόνο ὁ Χριστὸς τὸ θεράπευσε· πῶς; μόνο μὲ τὸν παντοδύναμο λόγο του. Μὲ ὄση εὐκολία ὁ γιατρός βγάζει τὸ σάπιο δόντι ποὺ πονάει, μὲ ἀκόμη μεγαλύτερη ὁ Χριστὸς ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὸ παιδί τὸ πονηρὸ πνεῦμα. Τὸ παιδί ἐλευθερώθηκε, ἔγινε καλά,

μιλοῦσε, ἄκουγε. Χαρὰ στὸν πατέρα! Κι ὁ πατέρας ἔπεσε στὰ πόδια καὶ εὐχαριστοῦσε τὸ Χριστό. Αὐτὸ μὲ συντομία εἶνε τὸ θαῦμα.

Ὅποιος τὸ διαβάσει ὅμως καὶ προσέξῃ τὸ διάλογο μεταξὺ Χριστοῦ καὶ πατέρα, θὰ τοῦ γεννηθῇ μιὰ ἀπορία. Ἐμεῖς ξέρουμε καὶ πιστεύουμε ἀκραδάντως ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς καὶ ὡς Θεὸς εἶνε παντογνώστης, τὰ ξέρει ὅλα· δὲν ὑπάρχει λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μας ποὺ νὰ μὴν τοῦ εἶνε γνωστὴ. Ἦξερε λοιπὸν τὸν πατέρα, ἤξερε καὶ τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ καλύτερα ἀπ' αὐτόν. Συνεπῶς ἤξερε καὶ πότε τὸ δαιμόνιο μπῆκε στὸ παιδί. Ἀφοῦ λοιπὸν ἤξερε, **γιατί ρωτᾷ** «*Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ;*», ἀπὸ πότε τοῦ συνέβη αὐτό; (Μᾶρκ. 9,21). Ἄγνοοῦσε ὁ Χριστὸς; Ὁχι. Γιατί τότε ρώτησε;

Ἐρώτησε, γιὰ νὰ δώσῃ ἀφορμὴ στὸν πατέρα ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ μὲ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε, τὸ «*Παιδιόθεν*» ποὺ εἶπε, ὅτι τὸ κακὸ ἦταν ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια, θέλησε ὁ Χριστὸς νὰ παρατηρήσῃ - **νὰ ἐλέγξῃ τὸν πατέρα γιὰ ἀμέλεια**· διότι καὶ αὐτὸς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ παιδιοῦ· ἔδειξε ἀδιαφορία, δὲν φρόντισε. Στὴν ἀρχή, ποὺ ἡ «*φωτιά*» ἦταν μικρὴ, δὲν τὴ ἔσβησε· ἄφησε καὶ φούντωσε, κι ὅταν πιά τὸ κακὸ ρίζωσε, τότε ἔτρεξε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἐρώτησι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀπάντησι τοῦ πατέρα εἶνε ἐλεγχος γιὰ τοὺς περισσότερους γονεῖς· ποὺ θὰ ἴπρεπε σήμερα νὰ ἔνε ὅλοι στὴν ἐκκλησία, ν' ἀκούσουν τὸ εὐαγγέλιο αὐτό· εἶνε ἓνας **ἐλεγχος τῶν γονέων**.

Ὡ πατεράδες καὶ μανάδες μὲ μικρὰ παιδιά· τὰ καμαρώνετε, τὰ λέτε ἀγγελούδια. Εἶνε ἄραγε; Μακάρι νὰ ἦταν. Τὰ παιδιά, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ θυσιάζετε γι' αὐτά, μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἶνε παιδιά τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ἔχουν μέσα τους διάφορες **κακίες καὶ ἐλαττώματα**.

● Βλέπετε αὐτὸ τὸ ἀγγελούδι κι ἅμα δὲν γίνῃ τὸ θέλημά του, γίνεται μέσα στὸ σπίτι τύ-

ραννος· ἂν δὲν γίγη τὸ θέλημά του, πεισμώνει, πέφτει κάτω χτυπιέται κι ἀφρίζει σὰν τὸ δαιμονισμένο τοῦ εὐαγγελίου. Εἶνε μικρὸ δαιμόνιο τὸ **πεῖσμα**; Νὰ σκεφτῆς, μάνα, πολὺ καλά· ἀλλοῖμονο ἂν αὐτὸ τὸ πεῖσμα αὖριο μεγαλώση.

- Βλέπεις ἐσὺ ἢ ἄλλη μάνα τὸ παιδί, ποῦ δὲν τολμάει νὰ τὸ πειράξη ἄλλο παιδί, ἀλλὰ μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ θυμώνει, ὀρμάει, ἀρπάζει πέτρες ἢ ὅ,τι ἄλλο βρῆ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ ἀδελφάκι του; Ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς ἔριδος, τῆς **φιλονικίας**. Εἶνε μικρὸ τὸ δαιμόνιο αὐτό;
- Βλέπεις τὸ ἄλλο ἀγγελουδί σου, ποῦ τὸ λὲς «χρυσό μου», καὶ μόλις δώση κανεὶς στὸ ἄλλο παιδί μιὰ κούκλα ἢ κάτι ἄλλο, κιτρινίζει σὰ λεμόνι. Τί ἔχει μέσα του; Ἔχει τὸ σοβαρὸ ἐλάττωμα ποῦ λέγεται **φθόνος**. Εἶνε μικρὸ τὸ ἐλάττωμα αὐτό, νὰ φθονῆ τὸ ἀδελφάκι του γιὰ τὶ τὸ χάρεισαν ἢ τοῦ ὄδωσαν ἕνα παιχνιδάκι;
- Βλέπεις ἐσὺ μάνα τὸ ἄλλο ἀγγελουδί σου νὰ ἔχη μιὰ μανία καταστροφῆς· ὅ,τι βρῆ μπροστά του τὸ σπάζει, βασανίζει ζῶα, σκοτώνει πουλιά, περιπαίζει τοὺς γέρους. Ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς **κακίας** καὶ μοχθηρίας· οἱ ψυχολόγοι λένε ὅτι, ἂν δὲν τὸ προσέξῃς θὰ γίγη σαδιστής, νὰ χαίρεται ὅταν σφάζει τὸν ἄλλο.

Τὰ παιδιὰ εἶνε μῆλα ὦραϊα ἀπ' ἔξω, ἀλλὰ μέσα ἔχουν σκουλήκι, ἔχουν μέσα τὸ κακό. **Τί πρέπει νὰ γίγη;** Πρέπει νὰ τὰ προσέξουμε ὅσο εἶνε μικρὰ καὶ τὸ κακὸ σὲ μικρὴ ἔκτασι.

- Κάποιος ὀνομαστός πνευματικὸς πατέρας, γιὰ νὰ διδάξῃ τὰ παιδιὰ του ὅτι πρέπει ἀπὸ μικροὶ νὰ φροντίζουν, γιὰ τὶ τὰ πολυχρόνια πάθη εἶνε δυσίατα ἂν ὄχι ἀθεράπευτα, τοὺς πῆγε μιὰ μέρα στὸ περιβόλι, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα δέντρα. Βλέπετε, λέει, αὐτὸ τὸ μικρὸ θάμνο; Ξερριζώστε τον. Τὸν ξερριζώσαν μὲ εὐκολία. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ δεντράκι; Ξερριζώστε το. Τὸ ξερριζώσαν. Βλέπετε τὴ λεμονιά; Ξερριζώστε την. Ἐδῶ δυσκολεύτηκαν λίγο. Βλέπετε τὴν ἀμυγδαλιά; γιὰ προσπαθῆστε. Προσπάθησαν ὅλοι μαζί, μὰ δὲν μπόρεσαν· εἶχε τὶς ρίζες βαθειά. Καταλάβατε τί θέλω νὰ σᾶς πῶ; Τὰ ἐλαττώματα στὴν ἀρχὴ εἶνε σὰν τὰ μικρὰ δεντράκια· εὐκολα τὰ ξερριζώνεις· ἂν ἀφήσῃς ὅμως τὸ κακὸ καὶ μεγαλώση μαζί μὲ τὴν ἡλικία, τότε γίνεται γέρικο πλατάνι, καὶ δὲν ξερριζώνεται. Γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται **προσοχὴ ἀπὸ τὴ μικρὴ ἡλικία**. Θὰ ἤθελα νὰ ἔχα μπροστά μου ὅλους τοὺς γονεῖς, νὰ κρούσω τὸν κώδωνα καὶ νὰ τοὺς φωνάξω· Προσοχή! ὄχι στὰ πορτοφόλια, ὄχι στὰ κτήματα, ὄχι στὶς δουλειές, ἀλλὰ στὰ παιδιὰ. Προσοχὴ στὶς **συναναστροφές** μὲ φίλους καὶ φιλενάδες· μιὰ κακὴ συναναστροφή μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ παιδί. Τὸ εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τὸ εἶπαν

οἱ ἀρχαῖοι, τὸ εἶπε κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «**Φθείρουσιν ἡθὴ χρηστὰ ὀμιλίας κακαί**», καταστρέφουν τὸν ἄνθρωπο οἱ κακὲς παρέες (Α' Κορ. 15,33). Προσοχὴ ἀκόμη στὰ **ἀναγνώσματα** (βιβλία, περιοδικὰ, μυθιστορήματα)· ἕνα βιβλίο κακὸ εἶνε φαρμάκι, θανατώνει. Προσοχὴ στὶς **ταινίες** - τὰ θεάματα· ἀπὸ ἑκεῖ βγαίνουν ἐγκληματίες. Προσοχὴ στὶς **ἐκδρομές**· μπορεῖ ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ τὸ παιδί νὰ γυρίσῃ ράκος. Προσοχὴ μέρα - νύχτα.

- Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσοχὴ τί ἄλλο χρειάζεται; Κάτι ποῦ τὸ λησμόνησαν οἱ γονεῖς· **τιμωρία**. Ναί· ἀλλοῖμονο ἂν δὲν τιμωρῆς τὸ παιδί. Χαρὰ στὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα ποῦ ἔχει τὸ κουράγιο νὰ τιμωρῆ· ὅταν πεθάνουν, τὸ παιδί θὰ θυμᾶται ὄχι τὰ χάρδια ἀλλὰ τὶς τιμωρίες τους. Βλαστημάει τὸ παιδί μπροστά σου, λέει αἰσχρά, κ' ἐσὺ γελᾷς; Φωτιά σ' ἐσένα, φωτιά καὶ σ' αὐτό.
- Ἄλλα παραπάνω ἀπὸ τὴν προσοχὴ καὶ τὴν τιμωρία χρειάζεται καλὸ **παράδειγμα** ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα. Τὸ παιδί δὲν προσέχει τὰ λόγια· προσέχει τὴ διαγωγὴ, τὴ ζωὴ. Μόνο γονεῖς ποῦ ζοῦν τὸ Χριστὸ μποροῦν νὰ φυτέψουν στὰ παιδιὰ χριστιανικὲς ἀρετὲς καὶ νὰ τὰ κάνουν παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ μας.
- Εἶπα προσοχὴ, τιμωρία, παράδειγμα, μὰ κάτι λησμόνησα· παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, πατέρα - μάνα, στὰ γόνατα, στὴν **προσευχὴ!** νὰ παρακαλῆτε τὸ Θεὸ νὰ φωτίσῃ τὰ παιδιὰ σας· ἂν δὲν τὰ φωτίσῃ, δὲν θὰ γίγη τίποτα.

* * *

Δύσκολο πρᾶγμα ἡ ἀνατροφή καὶ ἀγωγή ἐνὸς παιδιοῦ, σήμερα μάλιστα. Κι **ἂν οἱ γονεῖς ἀμελήσουν**, ἡ τιμωρία θὰ ἔναι μεγάλη. Ἐνας μελλοθάνατος κακοῦργος φώναζε στὴ μάνα του· Ἐσὺ φταῖς, γιὰ τὶ ὅταν ἔκλεψα ἕνα ἀβγό δὲ μοῦ ἔσπασες τὸ χέρι, ἔτσι ἔφτασα νὰ γίνω ἐγκληματίας.

Ἄς προσέξουμε λοιπὸν ὅλοι. Νὰ στρέψουμε τὴν προσοχὴ στὸ παιδί. **Τὸ κράτος** –τὸ λέω μὲ λύπη– δὲν προσέχει.

* * *

Ἄν προσέξουμε, ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ βγῆ μιὰ νέα γενεά, χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ, χαρὰ τῶν ἀγγέλων, χαρὰ τοῦ Χριστοῦ μας. Ἄν τ' ἀφήσουμε χωρὶς φροντίδα, τότε κρίμα στὰ χρήματα, στὰ σπιτία, στὰ γεφύρια...· ἅμα μεγαλώσουν, θὰ γίνουν φαῦλοι, διαρρηκτες, **ἐπικίνδυνοι ἄνθρωποι**, θὰ βάλουν φωτιά νὰ τὰ κάψουν ὅλα.

Νὰ προσέξουμε τὰ παιδιὰ! φωνάζει τὸ εὐαγγέλιο· γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν **εὐλογία** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος